

S-a lăsat mereu atrasă de rău.
Oare dragostea lui o va distruge?

WOLFE

SOLDAȚII HAOSULUI

PRISLEY HOPE

LEDA BAZAAR

DARK ROMANCE

PRISLEY HOPE

WOLFE

SOLDAȚII HAOSULUI

Traducere din limba engleză de
MONICA CONSTANTINESCU

CAPITOLUL 1

Brintley

— FALIMENT? ÎNTREB, AȘEZÂNDU-MĂ PE SCAUNUL din spatele meu.

De obicei încerc să nu zăbovesc atât de mult în biroul șefului meu cât să fie nevoie să iau loc, dar în clipa asta nu am de ales.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de dimineață, când am văzut ploaia constantă prelingându-se pe fereastră, apoi am auzit tunetele, iar apoi am călcat cu sandalele direct într-o băltoacă în timp ce traversam bulevardul Briarwood în drum spre birou, că ziua de azi avea să fie groaznică.

— Da! Firma a declarat faliment dintr-odată, mormăie șeful meu, Paul.

Se sprijină de scaun și se oprește din împachetarea lucrurilor din birou. Asta făcea când am venit, chemată ca să-mi dea vestea.

Mă așez picior peste picior și trag în jos de fustă, împiedicându-l astfel să nu arunce o privire furișă dedesubt. Bărbații se uită la mine admirativ de când aveam 14 ani. Din această motiv mama m-a tuns bob când am început gimnaziul. Mi-a

spus că lungimea sa și culoarea neagră atrăgeau atenția unor bărbați nepotriviți. Am detestat acea tunsoare și m-am întrebat mereu în sinea mea de ce trebuia să mă schimb *eu* ca să nu se uite un bărbat la mine. M-am tuns rareori de atunci, spre nemulțumirea mamei. Nu a fost de acord nici chiar atunci când i-am spus că-mi doresc să am părul lung pentru că așa îmi place. Prietena mea, Layla, spune că nu părul, ci corpul meu atrage privirile bărbaților și că nu am ce să fac în această privință. Șeful meu se uită mereu la o parte a corpului meu care îi place. Îl surprind aproape zilnic.

Am suportat timp de trei ani să stau până noaptea târziu la birou, să nu am viață personală și să vin dimineața devreme; am suportat priviri și comentarii inadecvate din partea acestui bărbat, precum și o slujbă care mă plictisește de moarte. Totul pentru posibilitatea de a deveni director de design la sfârșitul anului, funcție care mi-a fost prezentată mereu ca o ispită după ieșirea la pensie a supervisorului. Am așteptat să devină ceva cert, ca să pot să-i arăt iubitelui meu, Evan, și familiei lui că aceasta e o carieră serioasă, care chiar duce undeva.

— Nu știu ce să-ți spun, păpușă. Vestea a venit târziu azi-noapte de la conducere. Oamenii pur și simplu nu mai cumpără reviste de design interior, nu când totul e disponibil online și există aplicații care să-ți decoreze spațiul.

Îmi ridic privirea spre șeful meu cel slinos. Părul pieptănat ca să-i acopere chelia e mai neîngrijit decât de obicei, iar cămașa de poliester, acoperită de păr de pisică, e mai șifonată decât în mod normal. Am fost învățată să nu judec omul pe baza înfățișării, dar în cazul lui e just. Muncește așa cum se îmbracă – dezordonat și dezorganizat.

— Brinley, spun, amintindu-i lui Paul că nu mă cheamă „păpușă”.

„Taci și fii politicoasă!” m-ar sfătui mama mea. Mi-ar spune să nu sabotez o relație profesională, dar acum nu mai are importanță. Ce mai contează dacă îi arăt cât de respingător îl consider? Începând cu ora 12, nu mai am loc de muncă în mod oficial.

— Da, scuze, am uitat cât de sensibilă ești! zice el și își ridică mâinile împăciuitoare.

Nu sunt sensibilă, nemernicule, doar că nu-mi place să te uiți naibii la mine ca la un desert în fiecare zi!

— Vei primi salarii compensatorii, șase săptămâni acoperite integral, și cele patru săptămâni de concediu pe care nu le-ai folosit.

Își potrivește ochelarii de vedere.

— Uite, eu am ținut mereu la tine, *Brinley*.

Nu-mi scapă felul cum îmi rostește numele, doar ca să-mi demonstreze că mă crede prea sensibilă. Îi întâlnesc privirea și-mi vine să vomit. Un al șaselea simț îmi spune că are obiceiul să se gândească la mine într-un mod foarte inadecvat.

— Mi-ar face plăcere să-ți scriu o scrisoare de referință. Am putea să mergem să bem ceva și să vorbim despre ce ai vrea să trec în recomandare?

Continuă să-și deschidă scrisorile, ca și cum maniera în care îmi vorbește nu este extrem de neprofesionistă.

Poziția mea de director adjunct de design a însemnat un salariu de nimic. Deci ceea ce aud acum este că, dacă-mi joc cărțile bine și-l las pe bărbatul acesta să se holbeze liniștit la sânii mei, iar apoi împărțim nota de plată la un restaurant de doi bani, o să primesc recomandarea pe care deja o merit?

Îi zâmbesc dulce și-mi împletesc mâinile în poală, rezistând impulsului de a-l înjunghia cu cuțitul de desfăcut scrisori. Sunt politicoasă, așa cum am fost crescută.

— O, Paul, nu merg nicăieri cu tine, dar accept oricum recomandarea, pentru că mi-o datorezi după ce am suportat cum te-ai holbat la mine timp de trei ani! Sunt sigură că Brenda nu ar vrea să afle de câte ori te-am surprins făcând asta.

Pronunț numele soției lui în timp ce mă ridic de pe scaun și sper că nu observă că tremur ca frunza.

— Îți mulțumesc pentru oportunitate! Nu am cum să spun că a fost plăcut.

Mă abțin să nu-i zic ce porc dezgustător e.

Îmi înclin capul și zâmbesc și mai larg, tipul de zâmbet al mamei mele, Wendy Beaumont, care îi transmite că îmi e inferior.

— Aștept scrisoarea de referință înainte să plec, sau prima vizită mâine e la Resurse Umane!

Fostul meu șef nu vorbește, doar se apleacă în față ca și cum încearcă să-și dea seama dacă blufez. Nasturii de la cămașă dau să sară sub presiunea burții lui.

— Succes, Brinley! Voi avea scrisoarea gata până la prânz, îmi răspunde umil.

Ha, chiar are efect dacă mă port ca mama!

Încuviințez din cap și ies; în timp ce iau colțul pe hol spre biroul meu minuscul, mă simt mândră că i-am ținut piept lui Paul. În mod normal, nu corectez nici măcar comanda la Starbucks dacă e greșită, doar spun „mulțumesc”, apoi o arunc la gunoi. Un efect secundar al anilor în care mi s-a spus că e adecvat să fiu văzută, nu și auzită.

Telefonul îmi vibrează în buzunar când închid ușa în urma mea.

EV

Mă opresc să mă tund după muncă, ne vedem acasă la șase. De-abia aștept să ne vedem diseară, să fii gata, iubita, am făcut rezervare.

Evan a planificat seara asta cu mine de acum o săptămână și a fost foarte secretos. Mă face să cred că s-ar putea ca *în sfârșit* să mă ceară în căsătorie. Simt că pentru noi e următorul pas, după doi ani împreună. Am tot făcut aluzii în ultimele șase luni. Am încercat să nu-l prezez, dar de când a murit mama parcă sunt deconectată, ca și cum nu-mi mai găsesc locul nicăieri și alături de nimeni. M-ar ajuta să simt că sunt pe calea cea bună, una de care părinții mei ar fi fost mândri, dacă aș avea un soț ca Evan și dacă ne-am întemeia o familie, exact ce și-a dorit dintotdeauna mama.

Treaba e că știu că Evan s-a chinuit să facă ultimul an la Drept și că tot ce își dorește este să termine și să-și mulțumească propriii părinți.

Oftez, dorindu-mi să pot să fiu sinceră și să-i spun că tocmai mi-am pierdut slujba, dar în schimb decid imediat să mai aștept. Am nevoie să se întâmple și ceva bun pe ziua de azi.

O să fii gata. Îmi spui unde mergem?

EV

Nu. Dar fii pregătită pentru o noapte care-ți va schimba viața! 😬

Mă sprijin de ușa biroului și mă uit pe fereastră la zidul de cărămidă al clădirii de vizavi. Inspir adânc și încerc să rămân calmă.

Dimineața asta e groaznică, dar ziua abia a început. Poate cina de diseară va compensa.

CAPITOLUL 2

Brintley

ÎN LIMUZINĂ, EVAN MĂ STRÂNGE DE MÂNĂ, ȘI SIMT cum mă cuprinde liniștea familiară pe care mi-o conferă de fiecare dată.

— Arăți fermecător! îmi spune în timp ce admiră cum mi-am prins părul lung și negru într-un coc în vârful capului.

Am lăsat câteva șuvițe libere și le-am ondulat, exact cum îi place lui, și sunt îmbrăcată cu rochia sa preferată. Nu e și preferata mea, dar lui îi place croiala în A a rochiei bleumarin, care coboară ușor de pe umeri și-mi scoate în evidență pielea palidă. Spune că e o rochie frumoasă, dar care lasă câte ceva și-n voia imaginației.

Îi zâmbesc. Mereu îmi doresc mai mult – mai multe cuvinte, mai multe atingeri, mai multă pasiune. Îl strâng și eu de mână, silindu-mă să afișez o atitudine pozitivă. Avem nevoie de seara asta. A fost atât de ocupat cu școala în ultimul an, încât a fost mai distant decât în mod normal. Mi-ar fi plăcut să mă îmbrățișeze sau să mă sărute când a

intrat pe ușă în seara asta? Sigur! Să mă lipească de perete și să facem dragoste, să-mi arate vreun fel de pasiune sau de dorință, înainte chiar să se fi descălțat?! Categorie! Dar nu e stilul lui Evan. Îmi doresc de când mă știu un bărbat care mă dorește atât de mult, încât îi e imposibil să nu mă atingă. Când prietenele mele jinduiau după tipul cel bun din filmele la care ne uitam când eram mici, în secret eu îl doream mereu pe tipul cel rău, care-l sugruma pe personajul principal. Îmi doresc un bărbat care se uită la mine ca și cum de-abia așteaptă să mă atingă în orice clipă.

Când eram mică, mi s-a spus că sexul e un păcat dacă nu e cu bărbatul cu care sunt căsătorită, așa că am știut că nu-mi voi împlini niciodată dorințele și că, prin urmare, nu era nimic rău să am fantezii cu un asemenea bărbat.

Viața mi-a arătat că asemenea bărbați nu par să existe în realitate. Cel puțin nu în realitatea în care trăiesc eu.

Evan se apropie cel mai mult de un compliment când îmi spune că sunt „fermecătoare”, dar știu că e sincer. După doi ani, drăgălășeniile vin mai rar, dar Evan e mereu bun. Ar trebui să fiu recunoscătoare să am pe cineva ca el în viața mea. E mereu calm și de încredere și ne înțelegem foarte bine. Mereu ne-am înțeles foarte bine.

Simplul gând la dorința lui pentru mine mă face să-mi lipesc coapsele între ele. Încerc să-mi amintesc cât timp a trecut de când am făcut sex ultima dată, și cred că a fost de ziua lui, acum vreo două luni, ceea ce mă întristează.

— Te simți bine? mă întreabă el când oftez.

Îmi ridic privirea spre el în întunericul din mașină.

— Perfect! mint.

Îmi întorc iar privirea spre centrul orașului Atlanta.

Atunci când încep să mă simt frustrată din cauză că petrecem atât de puțin timp împreună, el îmi reamintește că încercă doar să pună bazele viitorului nostru. În secret, sper că logodna e exact ceea ce ne trebuie pentru a reaprinde o scânteie între noi. Prin minte mi se perindă imagini cu o rochie albă, cu toți prietenii noștri de jur împrejur, apoi el cu capul sub poalele rochiei mele.

Doamne, trebuie să mă asigur că în noaptea asta facem sex!

Poate că acum eu și Evan nu avem parte de multă pasiune, dar vom crea o viață frumoasă împreună și asta ar trebui să fie tot ce-mi doresc. Pot să văd deja totul – casa cu gard alb de jur împrejur, cabinetul lui de avocatură, iar eu poate cu propriul studio sau oferind servicii de consultanță unei companii de design. Sper că vom avea doi sau trei copii și sunt sigură că se va răzgândi și el în această privință după ce trece peste stresul examenului pentru admiterea în barou.

— Pari tăcută, comentează Evan.

Mă uit la el.

— Sunt doar curioasă să văd ce ai pregătit în seara asta.

Rânjesc, deși mă simt un pic vinovată pentru că nu i-am povestit că mi-am pierdut locul de muncă. Alung degrabă gândul și mă iert în sinea mea. Vreau ca noaptea asta să fie de neuitat. Nu vreau să-l îngrijorez sau să stric experiența, să îl stresez și să-l fac să se răzgândească.

Îi spun mâine.

Am dus muncă de convingere cu mine însămi toată după-amiaza ca să nu disper. Am o licență în design și trei ani de experiență, precum și o scrisoare de referință surprinzător de elogioasă de la fostul meu șef slinos. Sunt sigură că pot să găsesc foarte repede altceva, chiar și în afara domeniului meu.

Întind mâna în întunericul mașinii și mă întreb cât mai durează drumul. Îmi las palma să alunece peste genunchiul lui Evan, peste pantalonii de stofă, pe interiorul coapsei lui puternice – poate ne putem distra puțin în limuzină...

— Iubito!

Evan mă ia de mână înaintea să mă apropii măcar de penis.

— Aproape am ajuns!

Îmi pune mâna înapoi în poală; simt că mi se strânge inima.

— Desigur! spun. Doar că mi-e dor de tine!

Detest cât de jalnic sună.

— O, Brinley, și mie mi-e dor de tine!

Nu „De-abia aștept să te ating”. Și niciun fel de atingere. *Fii recunoscătoare!* îmi spun în sinea mea.

Șaisprezece minute mai târziu – mai mult decât suficient pentru o partidă de sex pe bancheta din spate a limuzinei, mai ales când a trecut așa mult timp –, oprim în fața restaurantului preferat al lui Evan. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să venim aici. Evan a fost învățat de mic să cheltuie bani în stânga și-n dreapta, iar locul acesta e costisitor. Familia lui a fost mereu înstărită, iar el a primit un fond fiduciar considerabil când a împlinit 25 de ani anul trecut. Locul meu preferat, pe de altă parte, este un mic bistrou pe Virginia Avenue, cu prețuri mult mai rezonabile, liniștit și rustic. Servesc mâncare italiană autentică, incredibil de savuroasă.

— Hai, iubito, am rezervat o masă specială!

Îmi zâmbește cu tot farmecul lui băiețesc și nu pot să nu-i zâmbesc la rândul meu. Se apleacă și mă sărută pe obraz. Îmi

reamintesc că a făcut tot acest efort – a închiriat limuzina, mi-a adus flori, s-a îmbrăcat la costum.

Întorcem câteva capete când intrăm. Mi se spune adesea că Evan seamănă cu Brad Pitt în tinerețe. E bărbatul de vis cu care ar vrea să fie orice femeie – bogat, bun, arătos, care sigur va avea succes în viață.

Ne așezăm la cea mai bună masă a restaurantului Le Cadran Solaire. Avem o priveliște de 360 de grade asupra Atlantei, de la cel mai înalt etaj, îmbrăcat în geam din podea până în tavan. E uluitor, recunosc!

Vorbim relaxat în timp ce bem vin și comandăm aperitivul. Masa e plăcută, dar nu pot să nu mă îngrijorez, căci Evan nu pare să aibă emoții ca un bărbat pe cale să facă o cerere în căsătorie. Vorbește despre toate schimbările care se petrec la locul lui de muncă, despre prietenii noștri ori câte-o bârfă la întâmplare. Nu sunt subiecte de discuție potrivite pentru o seară cu o cerere în căsătorie.

La finalul cinei, Evan comandă desertul cu un zâmbet cât se poate de dulce pe față. Cheesecake – preferatul meu – și șampanie.

— Brinley, știi cât de mult te apreciez, începe el, luându-mă de mână peste masă.

Inima începe să-mi bată mai tare. *Asosit momentul!* Cum o s-o facă? Un pahar în care e inelul cu diamant? La naiba, nu mi-ar păsa nici dacă îmi dă un inel din sfoară!

Sunt pe cale să mă logodesc cu genul de bărbat pe care părinții mei l-au dorit dintotdeauna pentru mine. Mi-ar fi plăcut să fie și ei aici ca să vadă.

— Îmi pare rău dacă am fost distant în ultima vreme! Am fost extrem de stresat din cauza examenului de admitere în barou.

Îmi așez mâna peste a lui și îi zâmbesc.

— Știu, și e în regulă!

— Nu, nu este! Îți promit că vom petrece mai mult timp împreună odată ce trec examenul și se încheie acest capitol! Am nevoie să știu dacă vrei să faci următorul pas împreună cu mine, iar dacă da, va trebui să fim deschiși și sinceri unul cu celălalt și dispuși să facem mici sacrificii.

Îi zâmbesc.

— Întotdeauna mi-am imaginat că voi merge înainte cu tine, îi răspund nesigură, derutată de introducerea lui.

— Nu va fi ușor, dar, dacă îmi rămâi alături acum, putem să stăm de vorbă despre pasul ce ar urma. Dacă până când o să am o poziție stabilă tu îți vei fi clarificat cariera și vei fi obținut promovarea, poate că în acel moment te vei fi mutat deja de la acea revistă către ceva puțin mai important.

Tresar, dar continui să-i zâmbesc. Evan a considerat mereu cariera pe care mi-am ales-o ca fiind mai degrabă un hobby. Sunt exact cuvintele lui. Detest faptul că îmi desconsideră munca pentru că e de natură creativă. Las de la mine, ca să nu stric această seară.

Îmi zâmbește larg. Arată foarte atrăgător.

— Bun, draga mea, iată!

Inspiră adânc.

— Mi s-a oferit un loc de muncă la Foster, Grant și Spire în New York! E vorba de un contract de un an, care poate fi extins ulterior, adaugă apoi, zâmbind radios de entuziasm când rostește numele firmei prestigioase.

Poftim!?

— Poftim?! întreb șocată, și în momentul acela sosesc deserturile și șampania, fără urmă de diamant.

El zâmbește și mai larg, fără să aibă habar de faptul că o mie de inimioare imagine s-au sfârâmat și mi-au căzut la picioare.

— Da, ți-am spus că e ceva care ne va schimba viețile! Pentru mine e o oportunitate uriașă! zice el.

Nu pentru noi, pentru „el”.

Îmi retrag mâna din a lui și sorb – bine, mai degrabă dau pe gât – jumătate din paharul de șampanie, ascultându-l în timp ce-mi turuie despre ce situație prestigioasă e asta și că, atunci când se va încheia contractul lui de un an, va putea să se întoarcă aici, în Atlanta, și să obțină orice slujbă își dorește.

— Ai acceptat deja oferta? îl întreb cu o voce frântă.

Zâmbetul îi dispare.

— Desigur, m-am gândit că te vei bucura pentru mine, doar e un pas important! Așa cum ziceam, e ceva care îți schimbă viața.

— Evan, nu te-ai gândit să stai de vorbă cu mine înainte să decizi pentru amândoi că ne vom muta în cealaltă parte a țării?

Evan începe să clatine din cap, cu o expresie care se apropie de șoc.

— M-am gândit... Iubito, m-am gândit că tu vei rămâne aici. Știu că aștepti promovarea aceea, iar eu m-aș întoarce cu avionul la fiecare două weekenduri.

POFTIM?

— Evan... Eu...

Am rămas fără cuvinte. Cât de stupid din partea mea să fi presupus că seara asta e despre noi doi, despre o cerere în căsătorie, despre viitorul nostru! O seară pe care am așteptat-o

cu entuziasm. Evan e genul de bărbat cu care părinții mei au sperat mereu că m-aș căsători. Este... ei bine, e devastator să aud că nici măcar nu se gândește la așa ceva.

— În plus, Brinley, eu voi avea mare nevoie să mă concentrez când sunt acolo. Dacă nu te deranjează, aș prefera să rămâi aici. Suntem adulți amândoi și ne putem descurca o vreme cu o relație la distanță, adaugă el.

Mă retrag șocată și mă sprijin de spătarul scaunului.

Nu reușesc să-mi rețin lacrimile și, oricât încerc să-mi opresc cuvintele, ele tot răzbat afară:

— Credeam că-n seara asta mă ceri în căsătorie!

Râd ca o nebună, printre lacrimi, știind cât de jalnic și de disperat sună vorbele mele și cât de mult urăște Evan să mă vadă plângând. Spune că astfel de manifestări sunt exagerate.

Evan doar se holbează la mine și simt distanța dintre noi ca și cum cineva ar fi scăpat o greutate de o tonă pe masă. Ne aflăm pe două planete complet diferite, și nu înțeleg cum de nu am văzut asta până acum.

— Brinley, eu... Ești frumoasă și dulce, dar căsătoria, pur și simplu... nu e ceva ce-mi doresc momentan. Cariera mea e pe primul loc, iar tu ar trebui să ai o poziție mai... stabilă înainte ca familia mea să accepte... asta.

Au!

— Când spui „asta”, te referi la „mine”, rostesc încetisor, folosind șervetul ca să-mi șterg lacrimile. Vrei să spui că nu sunt destul de bună pentru tine, adaug, izbucnind în hohote de râs.

Sorb restul șampaniei și umplu paharul până-n buză.

— Iubito, te dai un pic în spectacol în fața întregului restaurant, spune el încet, aplecându-se spre mine.

De-abia dacă observ, pentru că mi-am pierdut controlul.

Ce caut eu cu acest bărbat? Cum de n-am văzut până acum? Înțeleg totul brusc, ceea ce mă zdrobește. Noi nu avem o relație. Suntem... colegi de cameră. Colegi de cameră care se înțeleg foarte bine.

Beau și restul paharului și atunci înțeleg cu adevărat. M-am săturat de toate. M-am săturat de șefi care cred că pot să-și bată joc de mine timp de trei ani și de un iubit egoist care are impresia că o să-l aștept în timp ce el își trăiește visurile și că o să mă străduiesc să fiu „mai bună” pentru el. Căci aparent Brinley Rose Beaumont nu e destul de bună pentru Evan Radcliffe al II-lea.

Mă ridic în picioare și îl privesc de sus în jos. În sinea mea știu că trebuie să fiu puternică și că ceea ce o să fac nu e o nebulie. Pentru prima dată în viața mea, nu stau pe gânduri. Îmi urmez instinctul.

— Nu sunt dispusă să te aștept în timp ce tu decizi dacă sunt sau nu destul de bună pentru tine. Ridic din umeri și aproape șoptesc: Așa că ce vreau să-ți spun e... succes la New York!

Pe obraz îmi alunecă o lacrimă rotundă, uriașă, în timp ce mă uit cum anii petrecuți împreună se evaporă.

— Hai, Brinley, iubito! spune Evan, sprijinindu-se de scaun.

Dar nu se opune cu adevărat. Nici măcar nu se ridică în picioare.

Fac stânga împrejur și apelez la toată încrederea de sine ca să merg mai departe. Sper că mă va urma, că-mi va spune că e gata să-mi ofere un viitor, dar e clar că nu o să facă asta

când ajung în foaier, apoi ies pe străzile Atlantei. Îmi scot telefonul ca să comand un Uber.

Îmi dau seama de patru lucruri în timp ce aștept, străduindu-mă să nu plâng: nu am un loc de muncă, în curând nu voi avea unde să locuiesc, am irosit o felie excelentă de cheesecake și *această* zi e, în mod oficial, complet dezastruoasă.

CAPITOLUL 3

Brintley

Două săptămâni mai târziu

FOLOSESC UMBRELA MINUSCULĂ DIN BĂUTURĂ CA SĂ amestec lent lichidul dulce, abținându-mă să nu plâng. Am plâns tot drumul până aici. Eu sunt tipa smiorcăită din colț, deși atmosfera din club e una fericită. Mama ar fi îngrozită că mă aflu în public, arătând ca și cum abia m-am dat jos din pat. Noaptea e plină de viață în Savannah. E de-abia 21.30 și simțeam nevoia să fac o pauză de la șofat, plus că trebuia să ajung și la baie. Apoi mi-am dat seama că nu mă grăbesc, că nu-i sunt datoare nimănui cu nimic și, după ultimele două săptămâni de care am avut parte, o băutură suna foarte bine.

Terasa de pe acoperișul clubului The Crystal Cave e plină pentru o seară de joi – e muzică, iar luminițele strecurate printre plante sclipesc pe pergolele rustice din lemn de deasupra. Felinarele și lumânările LED pâlpâie și-i oferă spațiului o atmosferă mohorâtă sumbră. E întuneric, și simt cum ritmul cântecului îmi bate în piept în timp ce-mi calculez următorii pași.

Mai am de condus jumătate de oră până în Harmony, în statul Georgia, orașul mic din sud în care am crescut. Populație: 9 000, până azi. De mâine, va fi 9 001.

Casa goală a părinților mei e singurul loc unde pot să mai merg în lumea asta după ce mi-am petrecut ultimele două săptămâni împachetându-mi viața și toate lucrurile din apartamentul lui Evan din Atlanta. Aproape tot ce era acolo îi aparținea lui. Eu am fost doar un accesoriu. Viața noastră nu a fost una neplăcută, așa că am rămas cu el pentru că asta se aștepta de la mine și pentru că a fost... ușor. Acum înțeleg că ușor nu înseamnă mereu și potrivit, dar acest adevăr m-a izbit atunci când l-am îmbrățișat de rămas-bun și ne-am promis să rămânem prieteni. Nici măcar nu m-am simțit tristă, doar puțin supărată că nu am văzut mai devreme cum stăteau de fapt lucrurile.

Îmi sorb piña colada. Aș vrea să pot să beau încă una, dar m-ar ameți prea tare ca să mai pot să conduc, pentru că adevărul e că eu nu beau niciodată mai mult de un pahar.

Intru pe aplicația de banking ca să-mi văd economiile jalnice și salariul compensatoriu și calculez cât timp îmi vor ajunge banii. Va trebui să-mi găsesc imediat de lucru. Iar dacă nu sunt disponibile slujbe de design, aș putea să fac niște ture la restaurant, dacă-l mai deține doamna Palmer...

— Dulceată!?

Cineva aflat în spatele meu mă interpelează folosindu-mi porecla din copilărie. Mă strigă, mai degrabă, și scoate un chiuit asurzitor, acoperind chiar și muzica. Mă întorc spre persoana respectivă, iar ochii mi se umplu instantaneu de lacrimi. Mă ridic, căci ea se repede deja către mine.

— O, *Doamne*, Untuleț!

Abia apuc să rostesc cuvintele că și sunt trasă într-o îmbrățișare strânsă de către cea mai bună prietenă a mea din copilărie, Layla – ea era untul de arahide, iar eu, dulceața de fructe.

— Ce naiba cauți aici? mă întreabă, în timp ce o studiez din cap până-n picioare.

Layla arată diferit față de ultima oară când am fost în oraș, acum doi ani, și complet diferit față de ultimul nostru an de liceu, dar e superbă!

Când eram mici, noi două eram de nedespărțit, cele mai bune prietene de când aveam opt ani. Acum, ea e supersexy, părul brunet de la natură a devenit roșu-aprins, aproape ca o mașină de pompieri, iar un braț îi e complet acoperit de tatuaje. Pe cap poartă un voal de mireasă sclipitor. Peste piept are o eșarfă pe care scrie *Proprietatea lui Ax*, iar pe deget îi strălucește un inel cu un diamant uriaș, în formă de pară.

Îmi imaginez că noi două arătăm izbitor de diferit. Layla e scundă, având doar 1,57 metri, și e micuță. Eu am vreo 10-12 centimetri în plus față de ea, iar corpul îmi e plin de rotunjimi – nu am reușit niciodată să-mi îndes fundul în blugii ei. Nu mă plâng însă, pentru că sunt mândră de corpul meu și muncesc din greu ca să fiu în formă, făcând yoga în fiecare zi.

Layla e luminoasă și pregătită pentru club, iar eu sunt îmbrăcată comod în colanți și un tricou uriaș cu Nirvana, fără machiaj și cu părul negru prins într-un coc dezordonat.

— Nu sunt sigură de ce sunt aici, poate că amân să merg într-o casă goală, îi răspund.

Trei femei care sporovăiesc ni se alătură și ele.

În linii mari, toate arată ca Layla și toate sunt remarcabil de frumoase.

— Nu înțeleg. Te duci acasă? mă întrebă ea.

Mă uit peste umărul ei la cei trei bărbați cu aspect amenințător aflați în spate.

Mă trece o senzație de groază când îmi dau seama că sunt împreună. E imposibil să *nu-i* observi. Toți sunt îmbrăcați în piele, înalți, musculoși și par duri, cu bărbi de diferite lungimi. Unul are capul acoperit cu o bandană și toți poartă veste de piele care anunță căruia club de motocicliști aparțin – *Dulăii Iadului*. Sunt la vreo cinci metri de mine, dar simt mirosul de piele și de fum de aici. Ca la un semn, unul dintre ei scoate cu dinții o țigară dintr-un pachet și o aprinde.

— Numai tu poți să fii îmbrăcată practic în pijama și să fii totuși atât de frumoasă! comentează Layla, întrerupându-mi holbatul în timp ce-mi evaluează ținuta.

O ascult doar cu jumătate de ureche, uitându-mă iar la cei trei bărbați din spatele ei, apoi la ea, întrebător: „Ei de ce sunt aici?”

Layla chicotește.

— Ignoră-i, sunt inofensivi, se asigură doar că suntem în siguranță! E petrecerea mea de burlăcițe! Mă căsătoresc peste nouă zile!

Zâmbește larg.

E ca o lovitură în plexul solar să-mi aduc aminte de asta, după ultimele câteva săptămâni de care am avut parte. Mă gândesc la invitația la nuntă pe care am respins-o, deoarece eu și Evan am fi fost plecați cu prieteni de-ai noștri.

— Layla, în ce te-ai băgat? o întreb în șoaptă, cu ochii mari, astfel încât celelalte fete să nu audă.

Vorbesc între ele și, de asemenea, nu au nicio grijă față de bărbații periculoși din spatele lor.

Layla poate să spună ce-o vrea, dar bărbații ăia? Inofensivi?
Pe naiba!

— Brin, mă cunoști doar, nu i-aș încredința viața mea unui bărbat cu care nu mă simt în siguranță. Faci și tu la fel ca tot orașul ăsta. Nu mă judeca! mă dojenește.

Clatin din cap, căci știi exact cine sunt Dulăii Iadului. Cel puțin, ceea ce mi s-a spus dintotdeauna.

— Ai putea să mă feliciți, adaugă Layla, cu o expresie ușor rănită.

Mă simt imediat prost pentru că am judecat-o. Treaba e că de obicei Layla judecă just caracterul unei persoane, așa că nu reușesc să înțeleg nimic din toate astea. Îmi dau seama că poate nu o mai cunosc chiar atât de bine. Am fost complet absorbită de viața mea cu Evan, dorindu-mi un „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”, adică viața pe care credeam că ar trebui s-o am. Eu și Layla ne-am îndepărtat una de alta în acea perioadă. Parțial din cauză că nu am mai venit acasă după ce a murit mama. E dificil să păstrezi legătura când locuiești așa departe. Dar, cu toate că s-a scurs atâta amar de vreme, iată că Layla reia prietenia cu mine în secunda în care m-am întors acasă. Îmi promit în sinea mea să petrec cât mai mult timp cu ea.

— Așa e! Felicitări! Iartă-mă! îi spun.

Prietenele ei încetează sporovăiala când ne face cunoștință între noi. Una dintre fete, Amber, este asiatică, foarte athletică, cu un breton îndrăzneț, buze pline și la fel de multe tatuaje ca Layla. Chantel, o tipă blondă foarte sexy, pare fantezia oricărui bărbat, cu buze pline, roșii precum cireșele

și lucioase, și cercel cu diamant în nas. Cealaltă blondă, cu păr cârlionțat neîmblânzit, pare ceva mai în vârstă și se numește Maria.

Stau de vorbă cu ele, dar nu pot să nu mă uit întruna la bărbați. Mă simt extrem de neliniștită să-i văd atât de aproape de noi. Toată lumea din oraș îi evita pe tipii din Dulăii Iadului.

Părinții și oamenii din biserică ne spuneau mereu că aduc necazuri, mai ales când eram mici. Îmi amintesc predicile de duminică, care includeau rugăciuni pentru orașul nostru și chiar și pentru membrii clubului, pentru soțiile lor și pentru comercianții locali. Unii dintre vârstnicii din biserică se strângeau chiar la întruniri, în fața magazinelor în care activa clubul, unde aduceau pancarte pe care scria *Păstrați armonia în Harmony*¹. Prezența lor arunca o umbră asupra orașului nostru, care altfel era un loc sigur și prietenos.

Ceea ce mă sperie cel mai rău e că din prezența lor deduc că Layla e proprietatea lui Ax, iar Ax trebuie să fie proprietatea lor. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată, dar, dacă îmi amintesc eu bine, ideea acestei nunți a apărut foarte repede, iar Layla a fost mereu cam rebelă, dar nu s-a implicat niciodată în ceva periculos de acest gen – e prima dată. Știu că trebuie să vorbesc cu prietena mea între patru ochi și să mă asigur că îi e bine, că nu e implicată în ceva care ar putea să-i aducă necazuri adevărate.

— Vino să stai cu noi și să vorbim! spune ea, arătând spre un colț întreg care e separat de restul terasei, unde văd deco-rațiuni și mâncare, iar alte câteva fete dansează.

¹ *Harmony*, „armonie”, în lb. eng. (n. red.).

E ca o mică zonă pentru VIP-uri.

Mă străduiesc să nu par speriată, dar ezit din cauza găștii ei, iar Layla își dă seama. Se lipește de mine. Simt parfumul pe care-l poartă dintotdeauna. E liniștitor și mă face să simt că e aceeași fată pe care o cunosc de atâția ani.

— Crede-mă că ești în siguranță! Clubul nu e așa ușor de înțeles. Nu-i așa cum ni s-a spus, îmi zice ea atât de încet, încât să aud doar eu.

Mă uit în ochii ei căprui și încuviințez din cap. Poate nu cunosc această nouă viață a ei, dar o cunosc pe Layla și știu că nu m-ar pune niciodată în pericol.

— Câteva minute, mă arăt de acord.

Expir și, doar din simplul motiv că îmi doresc să mă agăț de ceva familiar și liniștitor, îi urmez pe motocicliștii intimi-danți și pe aceste femei în zona VIP.

Când m-am trezit de dimineață, nici prin cap nu-mi trecea că azi voi face așa ceva.

— Scumpa, sincer, e groaznic, dar știi că eu spun mereu lucrurilor pe nume. Ai fi fost ca una dintre soțiile din filmul *Neveste perfecte*, așa că mie îmi pare că ai fost salvată. Meriți ceva mai bun de atât. Știai că un bărbat își dă seama dacă vrea să se căsătorească cu tine din primele șase luni de relație? Te-a făcut să aștepti... te-a amăgit în tot acel timp! îmi spune Layla sigură pe ea.

Acum o oră, am început să-i povestesc totul despre ziua aceea, care pare să fi fost acum o veșnicie, nu doar acum câteva săptămâni.

— Deci te-ai întors în Harmony ca s-o iei de la capăt? mă întrebă apoi, sorbind din băutura.

— Cam așa ceva, dar mai degrabă pentru că nu am de ales, îi răspund în timp ce beau din apa mea, alcoolul fiind de mult consumat.

Îmi șterg lacrimile de pe obraji.

— Îmi pare rău, nu vreau să-ți stric bucuria în seara ta specială cu povestea mea deprimantă! adaug după ce restul fetelor s-au întors de la dans.

Ele au renunțat să-mi mai asculte povestea demoralizantă încă de acum jumătate de oră.

Cel puțin acum știu sigur de ce sunt aici acești bărbați. Logodnicul Laylei este membru al clubului, și mă întreb, în timp ce ea îmi povestește despre el, cum a putut să se îndrăgostească de un asemenea bărbat fără să-și facă griji pentru propria siguranță. Pe cât de minunat o fi el, trebuie să fie conștientă că omul are legături cu cine nu trebuie. Se predă de bunăvoie unei vieți pline de infracțiuni și de pericol.

— Pfiu! Mă bucur că pot să-ți fiu alături! Soarta!

Pufnește jucăuș, soarbe adânc, iar apoi privirea i se luminează.

— E perfect! adaugă zâmbind.

— Ce anume? întreb cu precauție.

— Ai nevoie de o distracție! Ești acasă, așa că acum trebuie să vii! spune ea.

O privesc atent, fără să înțeleg.

— La nunta mea! Invitația pe care ai refuzat-o! mă lămurește.

Gura ei frumoasă se arcuiește a îmbufnare.

— Vii! O sa dansăm și o să ne distrăm! Are loc pe insula Tybee, unde e foarte frumos! Avem Lighthouse Landing la dispoziția noastră.

Ridic din sprâncene. Lighthouse Landing e unul dintre cele mai frumoase complexuri hoteliere de pe insula Tybee, chiar pe malul oceanului. Nu știu de ce, dar eu mi-am închipuit această nuntă ca fiind oricum, numai tradițională, nu. Poate în curtea unuia dintre membrii clubului, unde oamenii ar fi fumat diverse droguri și s-ar fi îmbătat crișă, cu câteva femei dansând aproape goale.

Dacă stau bine să mă gândesc, cam asta îmi apare în minte când mă gândesc la ei – ceva sordid, întunecat, sexual, crud. Știu că, dacă nu-i privești insistent și păstrezi distanța, te lasă în pace. Dacă merg la nuntă, îmi va fi imposibil să nu mă uit la ei.

— Tu îți faci vreodată griji pentru ce s-ar putea întâmpla dacă... au necazuri, iar tu ești cu ei? o întreb, fără să-mi înțeleg propria curiozitate.

— Uite, nu spun că viitorul meu soț și gașca lui sunt întotdeauna nevinovați. *Unele* lucruri sunt adevărate. Cum ar fi că, dacă te pui rău cu ei, nu ai avea cum să te ascunzi.

Simt un gol în stomac când aud cu ce nonșalanță rostește aceste vorbe.

— Dar lucrurile nu sunt doar alb-negru, Brin. Părinții noștri... au făcut niște presupuneri și i-au judecat. Ei nu știau adevărul. Tu nu pui niciodată la îndoială ce ne-au spus ei? mă întrebă Layla cu o siguranță care mă face să reiau tot ceea ce credeam că știu.

Am auzit cu toții zvonurile când eram mici. Despre cum târau bărbați care îi sfidaseră în spatele motocicletelor, pe Main Street. Cum le rupeau mâinile sau picioarele și le